

Overweging woensdag 20 februari 2019 – Op wie vertrouw jij?

Jaar C, 6^e zondag door het jaar

Jeremia 17,5-8 / 1 Korintiërs 15, 12. 16-20 / Lucas 6, 17.20-26

We hebben net de zaligsprekingen gelezen. Dit keer niet die uit Matteüs, waar Jezus predikt op de berg, de zgn. Bergrede. Dit keer lezen we uit het Lucasevangelie en daalt Jezus van de berg af, de zgn. Veldrede. Hij komt dichtbij ons, naar ons gewone mensen en predikt tussen ons in. Daarmee maakt hij duidelijk dat hij ons nabij wil zijn: dat wij de moeite waard zijn. Hij troost ons. Ons, die hier op aarde altijd te maken hebben met ziekte, armoede, vervolging of ander lijden.

Jezus geeft ons hoop op een betere toekomst als we vertrouwen op de Heer.

Jezus troost ons met de eeuwigdurende liefde van God voor ons, de ploeterende mens.

Gods liefde, die ons begrip te boven gaat en die er toch is: Jezus vertelt ons hoe God niet met menselijke maat meet, maar met zijn goddelijke liefde. Hij kijkt naar ons geloof en naar hoe we met elkaar omgaan. En vanuit dát geloof in Gods liefde, vanuit dát geloof dat die liefde er voor iedereen is, kunnen we steun zijn voor elkaar, zodat iedereen in die liefde kan delen. Ook al zijn we arm, ook al hebben we verdriet, ook al hebben we honger en ook al worden we vervolgd.

We zullen getroost worden als we elkaar troosten.

We zullen bemoedigd worden als we elkaar bemoedigen.

We zullen geliefd zijn als we elkaar liefhebben.

Dat is de Blijde Boodschap: Gods liefde is er voor iedereen, ongeacht onze afkomst. Ondanks alles wat ons overkomt en waarvoor God ons niet kan behoeden, is er altijd die onvoorwaardelijke liefde van God voor ons. Hij heeft ons gewenst. Daarom zijn wij hier. Daarin zijn we gelijken, broeders en zusters. In die verbondenheid met God en met elkaar moeten we elkaar bemoedigen.

Daarom prijst Jezus ons zalig, gelukkig, want wij maken deel uit van Gods plan. Wij mogen aan dat plan meewerken. We zijn gezegende mensen. Wij allemaal!

Maar Jezus waarschuwt ons ook: dit kunnen we alleen doen als we beseffen dat het niet om onszelf gaat, maar om God. Het is God zelf, Gods liefde, die *door* ons werkt, die ons de kracht geeft om te troosten en ons de moed geeft om door te gaan. *Gods* liefde is trouw en zo worden wij hier ook uitgedaagd om trouw te zijn aan God en aan elkaar.

Jeremia roept ons op om van mensen geen afgoden te maken, om zelf geen afgod te willen zijn. Rijken of valse profeten moeten we niet op een voetstuk zetten, want daar kunnen ze alleen maar van af vallen. Uiteindelijk brengen zij ons geen ware vreugde en dragen zij geen wezenlijke vrucht.

We moeten niet allemaal alleen met geld bezig zijn en allerlei boeken lezen van mensen die het beter menen te weten dan anderen. Natuurlijk mogen we het goed hebben en elkaar laten delen in onze levenservaringen. Maar we moeten ons niet op de borst kloppen en denken dat we alles aan onszelf te danken hebben.

Het is God die genade geeft en voor ons zorgt. We hebben God nodig zoals bomen water nodig hebben om te groeien. God geeft leven. Ons leven! Ons leven is een geschenk. Wie het beter heeft, moet er zijn voor hen die het minder hebben, handelend vanuit dát geloof.

Vertrouwen in de Heer is: je toevertrouwen aan Gods goede zorgen, de ander vergeven en geven wat anderen nodig hebben. Dan zijn we vruchtbaar voor elkaar, dan dragen we elkaar, dan zijn we een zegen voor elkaar. Dan maken we de wereld dragelijk voor iedereen. Met die inzet maken we Gods koninkrijk op aarde al een beetje zichtbaar.

Amen